

10) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om styrelsen af kommunernes skolevæsen og af virksomhed efter lov om fritidsundervisning m. v.

(Lovforslag nr. L 32. Fremsat 16/11 79. Første behandling 28/11 79. Betænkning 13/12 79. Anden behandling 17/12 79).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 130 stemmer mod 15; 5 stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Fortsættelse af tredje behandling af:

Forslag til finanslov for 1980.

(Lovforslag nr. L 1. Fremsat 7/11 79. Første behandling 7/11 79. Betænkning 15/11 79. Anden behandling 4/12 79. Tillægsbetænkning 12/12 79. Foregående del af tredje behandling (forhandling og afstemning om ændringsforslagene) 18/12 79).

Lovforslaget som helhed sættes til forhandling.

Forhandling**Camre (S):**

I en artikel i B.T. i lørdags skrev socialminister Ritt Bjerregaard bl. a. følgende:

»I 1980erne må vi have styr på væksten i den offentlige sektor. Vi må lære at prioritere, og at vi alle betaler; vi må indse, at intet er gratis. Det bliver svært. Samtidig med at vi er skatteydere, er vi jo også pædagoger eller forældre, socialarbejdere, banefolk, hospitalsarbejdere, landmænd, private næringsdrivende eller skibsværftsaktionærer osv. – kort sagt, vi tilhører også pressionsgrupper,

der gerne vil have forbedret deres arbejdsvilkår eller fortjeneste. I 1980erne må vi have skabt en balance, der ikke lader de svageste grupper blive dem, der betaler.«

Det er et godt forord til en debat om finansloven 1980.

Siden den internationale oliekrise slog igennem i 1974, har vi kæmpet med store underskud på betalingsbalancen, og vi har haft en helt uacceptabel ledighed. Men selv om vi år for år måtte konstatere en forringelse af bytteforholdet over for udlandet, har vi dog magtet at have voksende realindkomst og en stærkt voksende offentlig sektor.

Ifølge en beregning foretaget af finansministeriet er reallønnen, med basis i 1970 lig 100, vokset fra 110½ i 1973 til 125 i 1978, og i samme periode har der været en betydelig vækst i de offentlige udgifter. Regnet i faste priser har denne vækst været på 1,1 pct. fra 1973 til 1974, 11,2 pct. fra 1974 til 1975, 3,6 pct. fra 1975 til 1976, 3,4 pct. fra 1976 til 1977, 4,5 pct. fra 1977 til 1978 og 5,5 pct. fra 1978 til 1979.

Ser vi isoleret på statens udgifter, så steg de fra 1978 til 1979 med mellem 3 og 4 pct. i faste priser. Fra 1979 til 1980 bliver der efter det finanslovsforslag, vi her i dag behandler, kun tale om en stigning på ca. ½ pct. i faste priser.

Det er altså tydeligt, at regeringen ønsker en opbremsning i de offentlige udgifters vækst, og det blev under debatten om ændringsforslagene klart, at ønsket herom deles af et stort flertal i folketinget.

Nu ville det være en stor fejl alene at se finanspolitikken som et middel til at styre det økonomiske forløb, og jeg finder grund til at fremhæve, at regeringen har sat ind over for de grundlæggende ubalanceproblemer i dansk økonomi med en ganske bred vifte af forslag. Jeg vil gerne først gå ind i en lidt nærmere behandling af, hvorfor det rige Danmark har problemer med økonomien.

Det er jo sagt så ofte, at størstedelen af denne verdens lande gerne vil bytte deres problemer med vore, og det kan ikke klart nok understreges, at vores problemer i forhold til de fleste andre landes er små og i vidt omfang måske uforståelige for denne verdens fattige og mellemudviklede lande. Danmark har en meget høj produktivitet, og nationalproduktet pr. indbygger er mellem de allerhøjeste i verden.